

JENNIFER L.
ARMENTROUT

DE

Best man

Hij is de beste vriend en
getuige van haar broer.
Kunnen ze voor één dag
de strijdbijl begraven?

GAMBLE BROTHERS-SERIE - DEEL 1

Jennifer L. Armentrout

De best man

Gamble Brothers-serie – deel 1

Vertaling Tasio Ferrand

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Aan zij die geloven...

Hoofdstuk 1

De ivorkleurige uitnodiging met haar elegante kalligrafie en versieringen van getekend kant voelde voor Madison Daniels meer als een vernederende tijdbom die elk moment in haar gezicht kon ontploffen dan als een prachtige huwelijksaankondiging. Wauw, ze had echt een probleem.

Mitch, haar drie jaar oudere grote broer, haar enige broer, ging dit weekend trouwen. *Trouwen.*

Ze was echt blij voor hem. Dolblij zelfs. Zijn verloofde, Lissa, was een geweldige meid, en zij en Madison waren snel vrienden geworden. Lissa was de perfecte partner voor haar broer. Die twee zouden de inspiratie voor een romantische Hallmark-film kunnen zijn. Ze hadden elkaar in hun eerste jaar op de University of Maryland ontmoet, waren halsoverkop verliefd geworden, hadden direct na hun opleiding allebei een fantastische baan in het bedrijfsleven gevonden, en de rest was geschiedenis.

Nee, Mitch en Lissa waren het probleem niet.

En een huwelijksceremonie in de wijngaarden van Northern Virginia was zeker geen probleem.

Zelfs haar half gestoorde ouders, die als 'preppers hun eigen, erg lucratieve webshop met de naam DOOMSDAY "R" US runden en waarschijnlijk gasmaskers aan de gasten zouden proberen te slijten, waren geen probleem. De kans dat ze dat zouden doen was in ieder geval een stuk groter dan de mogelijkheid dat er een asteroïde die het op de aarde had voorzien onze kant op aan het suizen was.

Haar blik ging weer naar de lijst namen van bruidsmeisjes en

bruidsjonkers op de uitnodiging, en ze kreunde. Ze ademde langzaam uit en zag de bruine plukken haar die uit haar rommelige knotje waren losgekomen in de luchtstroom bewegen.

Recht tegenover haar naam, na een aantal onschuldige puntjes en geschreven in karmozijnrode inkt, stond de naam van de getuige van haar broer: Chase Gamble.

God haat me. Het kon niet anders. Want zij was het erebruidsmisje, en het zou prima zijn geweest als een van de andere Gamble-broers de erebruidsjonker was geweest. Maar nee, het moest uitgerekend Chase Gamble zijn. Hij was de beste vriend, vertrouweling, makker van haar grote broer en hij was de nagel aan Madisons doodskist.

‘Je kunt naar die uitnodiging staren wat je wilt, je verandert er geen moer aan,’ zei Bridget Rodgers terwijl ze met een van haar volle heupen tegen Madisons bureau aan leunde. Haar assistent was een schoolvoorbeeld van iemand die dingen kon dragen waarin andere mensen eruit zouden zien als een wandelende moderamp. Vandaag droeg Bridget een fuchsiakleurige kokerrok en een paarse boerinnenblouse met grote stippen. Een zwarte sjaal en leren laarzen maakten de look compleet. Om de een of andere mysterieuze reden zag ze er nog goed uit in deze outfit die ook een clownskostuum had kunnen zijn. Bridget had lef.

Madison zuchtte. Zij zou nu ook wel wat lef kunnen gebruiken. ‘Ik denk niet dat ik dit aankan.’

‘Luister, je had mijn advies moeten nemen en Derek van de geschiedenisafdeling moeten meevragen. Dan zou je in ieder geval wilde seks hebben gehad in plaats van de hele bruiloft te hunkeren naar de beste vriend van je broer. Een man die je al een keer heeft afgewezen, zeg ik er maar even bij.’

Bridget had een punt. Dat had ze wel vaker.

‘Wat moet ik nu doen?’ vroeg Madison terwijl ze een blik uit het raam van haar kantoor wierp. Het enige wat ze kon zien was het

staal en cement van het museum naast haar gebouw, het Smithsonian, een plek die haar altijd vervulde met trots. Ze had hard gewerkt om een van de weinige, bevoorrechte mensen te zijn die een baan bij deze geweldige culturele instelling hadden.

Bridget boog zich voorover en bracht haar gezicht vlak bij dat van Madison om haar aandacht weer te trekken. ‘Je gaat een grote meid zijn en ermee dealen. Je mag dan een geheime, onsterfelijke liefde voor Chase Gamble koesteren, maar als die man nu nog niet heeft gezien hoe geweldig je bent, is hij duidelijk niet goed bij zijn hoofd en dus niet al deze vertwijfeling waard.’

‘Ik weet het, ik weet het,’ zei Madison. ‘Maar hij is gewoon zo... onuitstaánbaar.’

‘Dat zijn de meeste mannen, lieverd.’ Bridget knipoogde.

‘Het is prima dat hij niet in me geïnteresseerd is. Teleurstellend, maar ik kan ermee leven. En ik kan het hem zelfs vergeven dat hij die ene keer dat we bijna wat met elkaar kregen van gedachten is veranderd. Nou ja, min of meer dan.’ Ze stootte een humorloos lachje uit en keek haar beste vriendin aan in de hoop dat ze haar begreep. ‘Maar hij is me constant aan het uitdagen, weet je? Zit me altijd te plagen waar mijn familie bij is, behandelt me als zijn kleine zusje terwijl ik hem alleen maar door elkaar wil schudden en... zijn kleren wil uittrekken.’

‘Het is maar een weekendje. Zo erg kan het toch niet zijn?’ vroeg Bridget. Ze probeerde wat relativering te brengen in wat het naaste weekend van Madisons leven zou worden.

Ze gooide de uitnodiging op haar bureau en liet zich met een zucht tegen de rugleuning van haar stoel vallen terwijl ze terloops overwoog de geschiedenisafdeling te bellen.

Zo lang ze zich kon herinneren, was Chase er geweest. Altijd Chase. Ze waren opgegroeid in dezelfde straat in een buitenwijk van DC. Haar broer en Chase waren al onafscheidelijk sinds, nou ja, sinds altijd. En dat betekende dat Madison, als de jongste thuis,

niets beters te doen had gehad toen ze klein was dan achter Mitch en zijn vrienden aan te lopen.

Ze had Chase verafgood. Hij was moeilijk níét te verafgoden, zo knap als hij was, met zijn relaxte houding en openhartige karakter en die ronduit onweerstaanbare kuiltjes in zijn wangen. Elk meisjeshart zou een beetje op hol slaan van de felle beschermingsdrang die Chase al als jonge jongen, maar nu als volwassene ook nog steeds had. Hij was het type man dat midden in een sneeuwstorm het shirt van zijn lijf zou rukken om het op straat aan een dakloze te geven. Maar hij had ook altijd een rauw, gevaarlijk trekje gehad.

Chase was niet het soort man met wie mensen een loopje namen.

Toen ze op de high school zat, was een jongen een beetje te ver gegaan met haar in zijn auto, die voor het huis van haar ouders geparkeerd had gestaan. Chase kwam net de voordeur uit lopen en had haar gedempte protesten gehoord toen er een hand terechtkwam op een plek waar ze die niet wilde hebben.

Na die aanvaring had die jongen een paar weken raar gelopen.

En zij had aan het voorval een kalverliefde voor Chase overgehouden die van geen wijken wist.

Iedereen had geweten dat ze tijdens haar highschooltijd en de eerste twee jaren van de universiteit zwaar verkikkerd was op Chase. Het was zelfs een algemeen geaccepteerde theorie geweest dat als Mitch en Chase ergens waren, Madison niet ver uit de buurt was.

Ze was, hoe sneu het ook was – en het was echt pathetisch sneu – aan de Universiteit van Maryland gaan studeren omdat zij dat ook hadden gedaan.

In haar eerste jaar op de universiteit was alles veranderd op de avond dat hij zijn eerste nachtclub opende.

Daarna... had ze alles gedaan wat ze kon om Chase te ontwijken. Niet dat dat had gewerkt, trouwens.

Je zou denken dat ze in een overbevolkte stad als Washington, DC in staat zou zijn de eikel te vermijden, maar nee hoor, het leek of het lot een spelletje met haar speelde.

Chase was overal. Toen ze een van de kleinere appartementen op de tweede verdieping van The Gallery huurde, kocht hij een paar weken later een van de penthousen op de bovenste verdieping. Zelfs tijdens de feestdagen hadden hij en zijn broers een plek aan de eettafel van haar ouders, aangezien zij de Gambles behandelden als een zwerm extra zonen.

Wanneer ze vroeg in de ochtend in de sportschool haar dagelijkse crosstrainersessie stond te faken, was hij daar met gewichten in de weer. En wanneer hij op de loopband stapte? O, wauw, wie had kunnen weten dat kuitspieren zo sexy konden zijn? Het was niet haar schuld dat ze staaarde en misschien ook een beetje kwijlde. Dat ze misschien één, hooguit twee keer van de crosstrainer af was gedonderd omdat hij zijn shirt omhoog had getrokken om het zweet van zijn gezicht te vegen en zij zicht had gehad op zijn buikspieren die eruitzagen alsof iemand verdomme verfrrollers onder zijn huid had gestopt.

Wie zou er dan niet afgeleid raken en onderuitgaan?

Verdorie, als ze naar de supermarkt op de hoek ging, zag ze hem daar ook. Dan stond hij perziken te betasten met zijn fantastische lange vingers, vingers waarmee hij ongetwijfeld net zo bedreven gitaarsnaren beroerde als vrouwen naar een koortsachtig hoogtepunt bracht, en nog veel meer.

Want ze wist het echt wel – o, ze wist dondersgoed hoe goed hij was.

Uiteraard wist waarschijnlijk de helft van DC inmiddels hoe goed hij was met die handen van hem.

‘Je hebt weer die blik in je ogen.’ Bridget keek haar met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Ik ken die blik.’

Ontkennend schudde Madison haar hoofd. Ze moest echt op-

houden aan zijn vingers te denken, maar er was geen ontsnappen aan de crush uit haar jeugd, hij was de belichaming van elke fantasie die ze ooit had gehad. Een vlam die ze nooit was ontgroeid en de reden waarom ze het met geen enkele andere vent langer dan een paar maanden uithield, hoewel ze dat feitje met zich mee het graf in zou nemen.

Chase was als een soort verboden vrucht voor haar.

Een echt ongelofelijk lekkere verboden vrucht...

Opeens had ze het warm, en ze trok aan de zoom van haar blouse en keek geërgerd naar de uitnodiging. Het waren maar vier dagen in de romantische, chique wijngaarden. Er zouden honderden mensen zijn, en hoewel ze tijdens de repetities en het huwelijk met hem zou moeten dealen, zou ze makkelijk creatieve manieren kunnen vinden om hem te ontwijken.

Maar het nerveuze gefladder in haar buik, de opwinding die door haar aderen zoemde, vertelden een heel ander verhaal, want, serieus... hoe ging ze uit de buurt blijven van de enige man van wie ze ooit had gehouden... en die ze tegelijkertijd wilde wurgen?

‘Gooi die personeelslijst eens deze kant op,’ zei Madison, zich afvragend of Derek misschien toch beschikbaar zou zijn.

Het verkeer leverde geen problemen op tijdens de rit naar Hillsboro, Virginia op woensdagochtend, aangezien alle andere automobilisten juist de stad in stroomden om naar hun werk te gaan, maar Madison reed alsof ze solliciteerde naar een baan als autocoureur bij NASCAR.

De drie gemiste telefoontjes van haar moeder – die dacht dat Madison in de grote, boze stad was ontvoerd en tegen een enorme hoeveelheid losgeld werd vastgehouden – de vier tekstberichten van haar broer, die zich afvroeg of ze wel wist hoe ze de ringweg af moest komen – want zusjes konden kennelijk niet autorijden – en de voicemail van haar vader die haar waarschuwde dat er een

probleem was met de reserveringen, maakten haar duidelijk dat ze te laat was voor de brunch.

Wie organiseerde er tegenwoordig nog een brunch?

Met haar vingers op het stuur trommelend, kneepte ze haar ogen half dicht om het door de mei-zon beschenen afritbord te lezen. En ja hoor, dacht ze terwijl ze erlangs zoefde, ze had de afrit gemist.

Verdomme.

Na een snelle blik op haar mobiele telefoon, want ze twijfelde er niet aan dat die elk moment zou overgaan, schoot ze de andere rijstrook op en nam de volgende afrit zodat ze terug kon rijden naar de plek waar ze eigenlijk had moeten zijn.

Ze zou niet te laat zijn geweest, en niet zo... zo chaotisch, als ze gisteravond haar koffer had gepakt als een normale, emotioneel stabiele vrouw van halverwege de twintig – een succesvolle, emotioneel stabiele vrouw – in plaats van te tobben over het feit dat ze gearmd met Chase over het middenpad zou moeten lopen, want echt, dat was gewoon wreed. Het was alleen maar zout in de wonde dat Derek dit weekend een andere date had en haar niet kon vergezellen.

Op het moment dat ze haar Charger de juiste afrit op stuurde, ging haar telefoon over, en grommend verwenste ze het rotding.

De landweg waar ze overheen raasde was aan weerszijden omzoomd met hoge zwarte walnootbomen die schaduwen op de rijbaan wierpen en haar een bijna onwerkelijk gevoel gaven. Voor haar doemde het diepe blauw van de bergen achter de vallei op. Als het weer zo mooi bleef, zou de bruiloft in de open lucht ongetwijfeld prachtig zijn.

Plotseling hoorde ze een knal en een hoop geschraap, en ze schrok er zo van dat ze even de controle over het stuur verloor en over de middenstreep zwenkte alsof ze in een slechte film een dronken bestuurder speelde.

‘Verdomme,’ mompelde ze met bonzend hart terwijl ze het stuur

stevig vastgreep en de Charger weer onder controle bracht. Haar uitlaatpijp was weer losgekomen. ‘Waarom ook niet?’

Even overwoog ze de laatste zestien kilometer gewoon met de over de weg slepende uitlaatpijp af te leggen, waarop ze een reeks gruwelijke vloeken aan elkaar reeg waar haar broer nog van zou blozen. Ze trok het stuur naar rechts en kwam op de vluchtstrook tot stilstand. Nadat ze de motor had uitgeschakeld, wilde ze het liefst uitstappen en de auto een paar trappen geven. In plaats daarvan nam ze een volwassen besluit: ze legde haar hoofd op het stuur en stootte nog wat vloeken uit.

Dit was geen goed begin.

Ze richtte haar hoofd op, pakte haar telefoon van de passagiersstoel, scrolde door haar contacten en tikte er een aan. Er werd al na twee keer overgaan opgenomen.

‘Maddie? Waar ben je in vredesnaam, meisje?’ hoorde ze haar vader bezorgd roepen. ‘Je moeder staat op het punt de politie te bellen, en ik weet niet zeker hoeveel –’

‘Pa, ik ben in orde. Ik heb een kapotte uitlaatpijp en ik sta op zestien kilometer bij de trouwlocatie vandaan.’

Boven een boel gelach en gerinkel van bestek uit vroeg haar vader: ‘Wát heb je?’

Haar maag knorde, en ze herinnerde zich dat het al elf uur was geweest en dat ze nog niet had ontbeten. ‘Ik heb een losse uitlaatpijp en –’

‘Wat zeg je? Pijpen?’

Madison rolde met haar ogen. ‘Ik heb een kapotte uitlaatpijp en –’

‘Wacht. Ik kan je niet horen. Jongens, kunnen jullie even wat stiller zijn?’ Zijn stem klonk wat verder weg van de telefoon. ‘Maddie is aan de telefoon en ze heeft het over pijpen.’ De aanwezige mannen barstten in lachen uit.

O. Mijn. God.

‘Sorry, lieverd. Wat is er gebeurd?’ vroeg haar vader. ‘Wat bedoel je met pijpen?’

‘Ik heb een kapotte uitlaatpijp! Uitlaatpijp! Je weet wel, die dingen achter op de auto waar uitlaatgas uit komt.’

‘O. O! Nu snap ik het.’ Pa grinnikte. ‘Het is hier een soort die-rentuin en iedereen zit te eten. Heb je eraan gedacht het nummer van de Wegenwacht in je telefoon te zetten sinds de vorige keer dat je uitlaatpijp loskwam? Je weet toch dat je altijd voorbereid moet zijn, lieverd? Wat als je opeens zou moeten evacueren?’

Nog even en ze zou met haar gezicht tegen het stuur aan beuken. Ze hield zielsveel van haar ouders, maar ze was nu niet in de stemming om over haar gebrek aan planningsvaardigheden te praten terwijl er een kamer vol mannen zat te lachen over pijpen. Terwijl Chase dus zat te lachen, want ze was er zeker van dat ze zijn zware bariton op de achtergrond had horen bulderen. Haar maag zat al in een knoop bij de gedachte dat ze hem gauw zou zien. ‘Ik weet het, pa, maar het is er niet van gekomen.’

‘Dat moet je echt eens regelen. We hebben je toch geleerd dat je op alles voorbereid moet zijn?’

Ja, en was dat op dit moment geen totaal nutteloze opmerking? Haar auto was in ieder geval niet door een komeet geraakt.

Haar vader zuchtte zoals vaders dat doen wanneer hun dochters gered moeten worden, hoe oud de dochters ook zijn. ‘Blijf daar, we komen je wel halen, lieverd.’

‘Dank je, pa.’ Ze verbrak de verbinding en gooide het mobieltje in haar handtas.

Het kostte haar geen enkele moeite zich voor te stellen dat haar absurd grote familie om tafel zat en collectief het hoofd schudde. Alleen Maddie kreeg het voor elkaar om een kapotte uitlaat te hebben en het nummer van de Wegenwacht niet in haar telefoon te hebben opgeslagen. Het was waardeloos om het jongste lid te zijn van een familie die bestond uit bloedverwanten en de bende van Gamble.

Wat ze ook deed, ze was voor hen altijd kleine Maddie. Niet Madison die de leiding had over de vrijwilligers van de Smithsonian Library. Ze vond haar beroepskeuze passend voor iemand die al vanaf haar jeugd een geschiedenis-nerd was.

Ze legde haar hoofd achterover tegen de hoofdsteen en sloot haar ogen. Hoewel de airconditioning aan was, begon de hitte van buiten de auto in te sijpelen. Ze maakte de bovenste paar knopen van haar blouse open en was blij dat ze een lichte linnen broek had aangetrokken in plaats van jeans. Met haar geluk zou ze nog een zonnesteek krijgen voordat haar vader of broer op kwam dagen.

Ze vond het geen leuk idee dat ze door haar het begin van de festiviteiten zouden missen. Dat was wel het laatste wat ze wilde. En ze vond het ook een irritant idee dat Chase waarschijnlijk net als alle anderen grinnikend zijn hoofd zat te schudden.

Er gingen een paar minuten voorbij, en ze moest ingedommeld zijn, want ze schrok opeens op toen er op haar raam werd getikt.

Langzaam met haar ogen knipperend, drukte ze op de knop om het raam te laten zakken, ze draaide haar hoofd en keek recht in een paar azuurblauwe ogen omrand door ongelofelijk dikke zwarte wimpers.

O... O, nee...

Haar hart sloeg over terwijl ze haar blik omlaag bracht naar de hoge jukbeenderen die ze zo goed kende en de volle lippen die er verleidelijk zacht uitzagen maar stevig en onverzettelijk konden zijn. Zijn donkerbruine haar viel over zijn voorhoofd en was zoals gewoonlijk bijna toe aan een knipbeurt. Een krachtige neus met een kleine bobbel van een breuk tijdens zijn studententijd gaf de verder onberispelijke mannelijke schoonheid een stoer, gevaarlijk sexy randje.

Madison keek naar het simpele witte overhemd dat zich over zijn brede schouders, keiharde borstkas en slanke middel spande. Zijn spijkerbroek hing laag op zijn heupen, en godzijdank werd de

rest van het uitzicht geblokkeerd door het autoportier.

Ze dwong zichzelf om weer naar zijn gezicht te kijken en ademde scherp in.

Die lippen vormden nu een kleine, alwetende glimlach die rare dingen met haar binnenste deed. Alsof er een lucifer op benzine was gegooid, kwam haar lichaam vonkend tot leven en ze voelde de vlammen elke centimeter van haar lichaam overnemen.

Ze vond het een ramp dat ze onmiddellijk zo op hem reageerde en wenste dat elke andere geschikte man in het driestatengebied zo'n inferno in haar kon oproepen, maar toch wond het haar ook op. Het sloopte haar.

‘Chase,’ zei ze ademloos.

Zijn grijns werd breder, en, verdomme, daar waren die kuiltjes. ‘Maddie?’

Haar lichaam begon te trillen toen ze hem haar naam hoorde zeggen. Het klonk zo diep en zacht als oude whisky. Die stem zou verboden moeten worden, samen met de rest van de verpakking. Haar blik ging weer omlaag, en ze vervloekte het autoportier, want de bult in die jeans was ongetwijfeld indrukwekkend.

Tegen haar wil was ze opeens een fractie van een seconde terug in haar eerste studiejaar, op de avond dat ze voor de allereerste keer naar Chase’ club was gegaan en in zijn chique kantoor had gestaan. Vol hoop, vol verlangen...

Ze schrok op uit haar verdwazing en ging met kaarsrechte rug rechtop zitten. ‘Hebben ze jóú gestuurd?’

Hij grinnikte, alsof ze de grappigste mop ter wereld had verteld. ‘Ik heb me vrijwillig aangeboden.’

‘O ja?’

‘Natuurlijk,’ antwoordde hij op lijzige toon. ‘Ik moest komen kijken wat kleine Maddie Daniels over pijpen te zeggen had.’